

Az a véleményem...

DIÁKMELLÉKLET

D1 A Kék meg a Sárga

Egyszer két festékpötty – egy kék meg egy sárga – egymás mellé esett a papírra. Egészen közel, a szélük összeért.

- Nem menne kicsit távolabb? – mondta ingerülten a Kék.
- Menjen maga – válaszolta a Sárga –, s különben is, talán köszönne!

Ezzel hátat is fordított volna, mert a Kéket parasztos színnek tartotta – csak hát ez a festékpöttyöknél nehéz üggy, mert sem odébb menni, sem hátat fordítani nemigen tudnak.

– Még hogy én köszönjek?! Egy Sárgának! – morgott fitymálóan a Kék, és bizonyára lebiggyesztette volna a szája szélét, ha lett volna neki.

- Talán csak nem azt akarja mondani, hogy nekem kellene előre köszönnöm?
- De azt. Ha nem látná, én a Kék vagyok!
- Engedje meg, hogy föl kacagjak – mondta gúnyosan a Sárga –, hiszen maga a legközönségesebb szín a világon, nem is lehet egy napon említeni velem... és legyen szíves, ne könyököljön az oldalamba.

– Először is maga könyököl az én oldalamba, másodszor pedig én színezem az eget, a tengert, a vizeket. A legszebb virágok kékek, és az emberi szemek közül is a kékek a legszebbek. Képzelden el egy sárga szemű embert... brr... vagy sárga vizet! Egyáltalán, hogy mer megszólalni mellettem!

– Mindig tudtam, hogy nagyon közönséges, de hogy ennyire! Mégiscsak túlzás! Még hogy a kék virágok a legszebbek! Látott már maga kankalint? Meg őszi erdőt? Maga túl mohó. Beszínezi az egész eget meg a tengert, csupa kék mindenütt. Unalmas. Én mértéktartó vagyok, sohasem válok unalmassá. Kérem, ez mégiscsak disznóság, most már egészen belém mászik... Árnyalatokban rejtőzöm, kis foltokban jelenek meg. S egyébként is, ha nem tudná, én az Okker családból származom.

– Okker?! Erre vág fel! Az is egy család? Az én őseim sokkal előkelőbbek, például, sohasem lenne közülük senki olyan tolakodó, mint maga! Tudja meg, hogy én Ultramarin vagyok.

– Hah! – kezdte a replikát egy színészi felkiáltással a Sárga, akkor különben már rég összefolyt a két festékpötty, de nem volt ideje befejezni a mondatot, mert a kisfiú, akinek az ecsetjéről lehullottak, meglátta őket, és így szólt:

(Lázár Ervin: *A hétfejű tündér*. Osiris Kiadó, Budapest 2004, 61–62. o.)

D2 Történetek

1. Zsolti 4. osztályos kisfiú. Évismétlőként került az osztályba, társai közül sokan lenézik emiatt. Nem talál új baráttra az osztályban, ezért az udvaron és a szünetekben mindig a régi osztálytársai barátságát keresi.
2. Krisztiék faluról költöztek fel a fővárosba. Kriszti egy kicsit tájszólással beszél, és néha furcsán fejezi ki magát. Nagyon nyitott, kedves kislány, a többiek mégsem akarnak vele barátkozni.
3. Roli 2. osztályos, örökmozgó, nagyhangú gyerek. Állandóan bohóckodik az órákon, igyekszik a középpontba kerülni. A szülei nagy szegénységben nevelik, ez jól látható a ruházatán, a felszerelésén. Néha cikizik emiatt a társai.
4. Julcsi nagyon szépen tud rajzolni, de egy kicsit duci, a társainál magasabb első osztályos lányka. Sokszor kicsúfolták már, ezért inkább félrehúzódik.